

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 726/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1CdoPr/14/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1CdoPr/14/2024 z 25. júna 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou (bývalému) Okresnému súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) 9. februára 2022 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), domáhal, aby súd zaviazal sťažovateľku (žalovanú) povinnosťou zaplatiť mu istinu vo výške 5 652 eur a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 652 eur od 1. januára 2020 do zaplatenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že ako fyzická osoba bol na základe pracovnej zmluvy z 21. decembra 2011 v znení jej neskorších dodatkov

zamestnancom obchodnej spoločnosti VOLKSBANK Slovensko, a.s. [neskôr Sberbank Slovensko, a.s., Vysoká 9, Bratislava, IČO 17 321 123 (ďalej len „Sberbank Slovensko, a.s.“)], na pracovnej pozícii vedúci oddelenia Work Out a Reštrukturalizácia. V roku 2015 väčšinový akcionár Sberbank Slovensko, a.s. (Sberbank Europe, a.s.), rozhodol o predaji akcií tejto obchodnej spoločnosti. Rozhodnutím dozornej rady Sberbank Slovensko, a.s., bol žalobca zaradený do programu Mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov, ktorého účelom bolo motivovať vedúcich pracovníkov banky k zvýšeným výkonom, nakoľko mali zásadný význam pre úspešné završenie predajnej transakcie, o čom bol informovaný 14. decembra 2015. Následným rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., došlo k schváleniu výplaty mimoriadneho výkonnostného bonusu kľúčovým zamestnancom pri zohľadnení stanovených indikátorov. O uvedenom rozhodnutí Sberbank Slovensko, a.s., listom z 28. júla 2016 informovala žalobcu, pričom použila formuláciu „*bol Vám priznaný mimoriadny bonus*“ s uvedením jeho výšky 14 130 eur zodpovedajúcej 39,25 % ročnej aktuálnej mzdy k januáru 2015 a splatnosti nastavenej tak, že 60 % bonusu vo výške 8 478 eur malo byť vyplatených žalobcovi po završení predajnej transakcie a vyplatenie 40 % bonusu vo výške 5 652 eur bolo odložené o tri roky s termínom výplaty v roku 2019. K predaju akcií Sberbank Slovensko, a.s., došlo k 1. augustu 2016 a povinnosť vyplatiť mimoriadny výkonnostný bonus prešla na sťažovateľku ako na právnu nástupkyňu zamestnávateľa žalobcu. K vyplateniu 40 % bonusu vo výške 5 652 eur žalobcovi nedošlo, keďže predstavenstvo sťažovateľky na svojom zasadnutí 19. decembra 2016 prijalo rozhodnutie, ktorým predchádzajúce rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., o schválení výplaty mimoriadneho výkonnostného bonusu kľúčovým zamestnancom (ako celku) zrušilo, preto si svoj nárok uplatnil žalobou.

3. Sťažovateľka nesúhlasila s uplatneným nárokom žalobcu, keďže predchádzajúce rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., o schválení výplaty mimoriadneho výkonnostného bonusu kľúčovým zamestnancom považovala za svojvoľné, odporujúce nielen pracovnej zmluve uzavretej jej právnou predchodkyňou s konkrétnym zamestnancom a interným predpisom jej právnej predchodkyne o politike odmeňovania, ale aj § 23b ods. 1 písm. a) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 29. decembra 2020 (ďalej len „zákon o bankách“), podľa ktorého pohyblivú zložku celkovej odmeny tvorí motivačná zložka odmeny, ktorej výška závisí od hodnotenia výkonnosti osoby podľa § 23a ods. 1 banky alebo od kombinácie týchto hodnotení, najviac za obdobie jedného roka.

4. Okresný súd výrokom I rozsudku sp. zn. 3Cpr/2/2022-202 z 19. augusta 2022 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 652 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a výrokom II priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľke v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku. Nestotožnil sa so sťažovateľkou vnesenými námietkami, keďže z vykonaného dokazovania (okrem iného) zistil, že žalobca bol zahrnutý do programu mimoriadneho výkonnostného bonusu z titulu svojej pracovnej pozície, ktorá bola posúdená právnou predchodkyňou sťažovateľky ako rozhodujúca v procese predajnej transakcie. Právna predchodkyňa sťažovateľky listom z 28. júla 2016 oznámila žalobcovi priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu so zohľadnením kľúčového indikátora – individuálneho úsilia žalobcu v procese predaja akcií na základe kvalitatívneho hodnotenia (okrem ďalšieho indikátora – úspešného završenia obchodu), čo znamená, že pracovné výkony žalobcu v tomto smere

vyhodnocovala. Okresný súd nezistil rozpor jej rozhodnutia s § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, keďže mimoriadny výkonnostný bonus nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, ktorá je zaručená, ale má povahu pohyblivej zložky odmeny viažucej sa na motivačnú zložku odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca (najviac za obdobie jedného roka).

5. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, namietajúc nesprávne skutkové a právne zistenia a nedostatok odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

6. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) výrokom I rozsudku sp. zn. 10CoPr/4/2022 z 27. februára 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a výrokom II rozhodol, že žalobca má voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom odvolacieho konania sa obrátila na najvyšší súd s dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodnila predovšetkým nevykonaním uceleného odvolacieho prieskumu, keďže krajský súd sa nezaoberal tým, že spôsob schválenia mimoriadneho výkonnostného bonusu vykazoval relevantné právne deficity, a tiež namietala, že v okolnostiach danej veci nebola splnená odkladacia podmienka vzniku nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu. Ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, opakujúc, že priznaný nárok na mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách, ako aj interných predpisov právnej predchodkyne sťažovateľky, o čom mal mať žalobca vedomosť.

7.2. Prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka odôvodňovala tým, že krajský súd nesprávne vyriešil päť v dovolacej praxi nevyriešených právnych otázok, od ktorých vyriešenia záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou sa pýtala, či sa § 23a zákona o bankách (v znení účinnom do 29. decembra 2020) vzťahuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami a či možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách (v znení účinnom do 29. decembra 2020) priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách (v znení účinnom do 29. decembra 2020) nepripúšťa. Treťou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v rozpore s internými predpismi, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec ich mal poznať. Štvrtou a piatou otázkou sa pýtala, či má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že sa v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť a či môže zamestnávateľ jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s § 132 Zákonníka práce.

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

8.1. S poukazom na právnú úpravu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku najvyšší súd preskúmaním veci z hľadiska dovolacích dôvodov formulovaných sťažovateľkou nezistil

zmätočnosť vady rozsudku krajského súdu, keďže z jeho odôvodnenia nevyplýva nedostatočnosť či nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, ktoré majú pre vec podstatný význam, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu zároveň nedáva podklad pre záver, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu sťažovateľky.

8.2. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v kontexte nastolenej prvej, druhej a tretej právnej otázky, najvyšší súd uviedol, že v jeho čase rozhodovania o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druho- a totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal, konkrétne rozsudok sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25. októbra 2023, rozsudok sp. zn. 6Cdo/34/2021 z 29. novembra 2023 (ktorý prešiel aj testom ústavnosti uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024), rozsudok sp. zn. 6Cdo/139/2022 z 29. novembra 2023. Na uvedené rozhodnutia nadviazali aj ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu, a to rozsudok sp. zn. 5CdoPr/5/2023 z 27. marca 2024, rozsudok sp. zn. 7CdoPr/7/2024 z 30. septembra 2024 (na ktoré najvyšší súd v danej veci odkázal), predovšetkým však na rozsudok sp. zn. 2CdoPr/10/2024 z 29. októbra 2024 a uznesenie sp. zn. 9CdoPr/9/2024 z 15. apríla 2025. Prípustnosť dovolania preto najvyšší súd posudzoval podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K takému záveru však nedospel. Vo vzťahu k prvej a druhej dovolacej otázke uviedol, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Zákon o bankách v rozhodnom čase umožňoval priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s § 23b ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Vo vzťahu k tretej dovolacej otázke uviedol, že z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov, vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom, interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To však nevyklučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 194 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ide tu však o vnútorný vzťah medzi členmi predstavenstva a spoločnosťou, ktorého dôsledky nemožno prenášať do pracovnoprávneho vzťahu so zamestnancami.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila závery najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce ňou označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Svoju sťažnostnú argumentáciu vystavala na dvoch samostatných, avšak vzájomne myšlienkovy prepojených námietkach. Tou prvou je námietka o procesnoprávnom pochybení najvyššieho súdu, ktoré odôvodňuje nevykonaním plnohodnotného prieskumu ňou uplatnenej dovolacej argumentácie týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ako aj ignorovaním štvrtej a piatej otázky, na ktorú nedostala žiadnu odpoveď. Druhá námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobcu, keďže zastáva názor,

že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti „nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje.“ (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách), pričom opätovne poukazuje na ignorovanie štvrtej a piatej otázky najvyšším súdom. Tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd komplexne nezaoberal ani aplikáciou § 10 ods. 2 Zákonníka práce v tom smere, že žalobkyňa musela vedieť o tom, že štatutárny orgán sťažovateľky prekročil svoje oprávnenia podľa zákona o bankách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1CdoPr/14/2024 z 25. júna 2025 (body 8 až 8.2.), ktoré sťažovateľka považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne, odporujúce právnej úprave zásad odmeňovania v § 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách.

11. Ako bolo uvedené v bode 8.2. tohto uznesenia, ústavný súd už v skutkovo a právne podobnej veci sťažovateľky rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 246/2024-12 zo 6. mája 2024, ktorým jej ústavnú sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/34/2021 z 29. novembra 2023 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že okrem spomínaného rozhodnutia rovnako rozhodol aj vo veciach sťažovateľky vedených pod sp. zn. IV. ÚS 383/2025 a sp. zn. III. ÚS 657/2025. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach sú sťažovateľke známe, nepovažoval ich za potrebné opakovať.

12. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu zároveň vyplýva, že okrem vecí uvedených v bode 11 tohto uznesenia eviduje ďalšie ústavné sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktorými sa snaží zvrátiť rozhodnutia súdov nižšej inštancie ukladajúce jej povinnosť vyplatiť kľúčovým zamestnancom (ktorých bolo celkom 25) mimoriadny výkonnostný bonus schválený rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. Medzi nimi sa nachádza aj ústavná sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25. októbra 2023, vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 381/2024, o ktorej dosiaľ nerozhodol; týka sa nároku žalobcu uvedeného v bode 2 tohto uznesenia na vyplatenie 60 % bonusu vo výške 8 478 eur, ktorý si uplatnil voči sťažovateľke osobitnou žalobou vedenou okresným súdom pod sp. zn. 3Cpr/8/2019, o ktorej tento súd rozhodol rozsudkom č. k. 3Cpr/8/2019-207 z 27. januára 2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10CoPr/3/2020 z 30. decembra 2020 tak, že jej v plnom rozsahu vyhovel.

13. Bez potreby hlbšej analýzy odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede na nosnú námietku sťažovateľky o rozpore nároku žalobcu na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách) v kontexte skutkového stavu a významu vedomosti žalobcu o prípadnom prekročení oprávnenia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. (štatutárneho orgánu). Aj v posudzovanom prípade je celá argumentačná

história sťažovateľky orientovaná prioritne na bežnú skutkovú a právnu polemiku pri posudzovaní ňou tvrdeného prekročenia oprávnenia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., a jeho významu pre obsah zmluvného (svojou povahou pracovnoprávneho) vzťahu. Od sťažovateľky sa v tomto smere očakáva, že s dôvodmi vyjadrenými v uznesení najvyššieho súdu otvorí konštruktívny dialóg na pôdoryse takých námietok, ktoré môžu jej záležitosť z pohľadu ňou označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu posunúť do meritórneho ústavnosúdneho prieskumu. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne) z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľky základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny prijatia veci na ďalšie konanie.

14. Na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani to, že v rámci posudzovania prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa najvyšší súd osobitne nezaoberal štvrtou a piatou otázkou sťažovateľky, ktorou sa pýtala, či má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že sa v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť a či môže zamestnávateľ jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s § 132 Zákonníka práce, a považovala ich za kľúčové. Je evidentné, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie (body 4 a 6 tohto uznesenia) nestáli na týchto otázkach. S ich záverom, že aj keby bolo rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., o schválení výplaty mimoriadneho výkonnostného bonusu kľúčovým zamestnancom, teda aj žalobcovi, neplatné pre rozpor so zákonom, tak by táto neplatnosť nemohla byť na jeho ujmu, sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne a racionálne vysporiadal s tým, žalobcovi vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus (v posudzovanom prípade 40 % bonusu vo výške 5 652 eur).

15. Právne závery najvyššieho súdu sú racionálne zdôvodnené jasnou a výslovnou úpravou podľa Zákonníka práce a prosté zjavného omylu.

16. Aj sťažovateľke možno vytknúť, že vzhľadom na počet žalôb, ktoré proti nej podali kľúčoví zamestnanci jej právnej predchodkyne, nebola pri formulácii dovolacích dôvodov podľa § 421 písm. b) CSP v dovolaniach proti rozsudkom odvolacích súdov konzistentná (body 11 a 12 tohto uznesenia).

17. Ústavný súd na tomto mieste odkazuje na svoje uznesenie vo veci sp. zn. IV. ÚS 383/2025 zo 7. augusta 2025 (bod 17) a pre porovnanie tiež na uznesenie sp. zn. III. ÚS 657/2025 z 5. novembra 2025 (bod 18) a v súvislosti s ním i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 4481/2014 z 23. februára 2016, v ktorom sa (okrem iného) vyjadril k posúdeniu významu pracovnej úlohy zamestnanca a úspešnosti jej splnenia (z hľadiska predpokladov pre poskytnutie odmeny) výlučne zamestnávateľom a k neplatnosti rozhodnutia o priznaní odmeny za úspešné splnenie mimoriadnej alebo osobitne významnej pracovnej úlohy v prípade jeho simulácie.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu